

## Η δυσλεξία στην τάξη – «Όταν διαβάζω τα άλλα παιδιά γελάνε»



### Μαθησιακές Δυσκολίες

Ο Νέστορας πηγαίνει στην τρίτη δημοτικού, είναι ένα πολύ έξυπνο και γλυκό παιδί. Προσπαθεί πραγματικά για το σχολείο και αφιερώνει χρόνο στα μαθήματά του. Παρόλα αυτά όμως ο Νέστορας αντιμετωπίζει σημαντική δυσκολία τόσο στην ανάγνωση όσο και στη γραφή. Η ανάγνωση τον εξαντλεί, αλλά δεν τα παρατάει γιατί αγαπάει τα βιβλία και έχει μεγάλη ανάγκη να αναγνωριστεί η προσπάθειά του τόσο από το οικογενειακό του περιβάλλον όσο και από το σχολικό. Ωστόσο τα πράγματα για τον Νέστορα είναι λίγο πιο σκληρά από ότι θα επιθυμούσε. «Όταν διαβάζω στην τάξη, τα παιδιά γελάνε», μου λέει και υγραίνουν τα ματάκια του.

Η ανάγνωση είναι ένα από τα πιο βασικά εργαλεία για την εκμάθηση ενός πολύ μεγάλου μέρους των μαθημάτων που διδάσκονται τα παιδιά στο σχολείο - και για τα παιδιά με δυσλεξία η απόκτηση της αναγνωστικής δεξιότητας είναι αρκετά δύσκολη υπόθεση. Όταν η αντικειμενική δυσκολία του παιδιού αντιμετωπίζεται από τους συνομήλικούς του αλλά και τους ενήλικες υποτιμητικά και με άσχημο τρόπο, αυτό μπορεί να επηρεάσει αρνητικά τη ψυχосύνθεση του παιδιού, την αυτοεκτίμησή του, την προσπάθειά του και τις σχέσεις του με τους συμμαθητές του.



Για να ενταχθεί ένα παιδί στο περιβάλλον του σχολείου και για να είναι ευτυχισμένο, δεν αρκεί μόνο η φοίτησή του στη σχολική τάξη. Το παιδί για να νιώσει καλά και για να μπορέσει να αποδώσει το μέγιστο των δυνατοτήτων του, θα πρέπει να αισθάνεται δεμένο στον κοινωνικό ιστό της τάξης και πως μπορεί να δημιουργήσει σχέσεις με τους συμμαθητές του.

Έρευνες δείχνουν ότι τα παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες δυσκολεύονται να ενσωματωθούν στη σχολική τάξη σε σύγκριση με τους συμμαθητές του. Το παιδί μπαίνει στη διαδικασία της κοινωνικής σύγκρισης (συγκρίνει τον εαυτό του με τους άλλους) και κατά συνέπεια επηρεάζεται αρνητικά το κοινωνικό του κύρος όπως και οι σχέσεις του με τους συμμαθητές.



### Ο ρόλος των γονιών και των εκπαιδευτικών.

Τα παιδιά από τη φύση τους σκέφτονται εγωκεντρικά και τους είναι δύσκολο να μπουν στη θέση του άλλου. Οτιδήποτε διαφορετικό τους προκαλεί εντύπωση και δυσκολεύονται να το αποδεχτούν ως φυσιολογικό. Τα σιδεράκια στα δόντια, τα γυαλιά, τα πεταχτά αυτιά, το

διαφορετικό χρώμα μπορεί να προκαλέσουν πειράγματα και την κοινωνική απομόνωση των παιδιών. Δεν είναι όμως δική τους ευθύνη αυτή η συμπεριφορά.



Όταν η διαφορετικότητα των μαθητών στην τάξη αλλά και έξω από αυτήν είναι μια πραγματικότητα (και όχι μόνο στην περίπτωση των μαθησιακών δυσκολιών), το σχολείο, οι εκπαιδευτικοί και οι γονείς θα πρέπει να λειτουργούν ενάντια στον κοινωνικό διαχωρισμό και να εμποδίζουν το στιγματισμό των παιδιών με μαθησιακές ή άλλου είδους δυσκολίες.

**Οι γονείς είναι οι πρώτοι δάσκαλοι για τα παιδιά και οφείλουν να τους διδάξουν τη διαφορετικότητα. Μπορεί οι άνθρωποι να είμαστε πολύ διαφορετικοί μεταξύ μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιος είναι ανώτερος ή κατώτερος από κάποιον άλλον. Τα αγόρια και τα κορίτσια μπορεί να διαφέρουν, ωστόσο μπορούν να κάνουν τα ίδια πράγματα, οι άνθρωποι μπορεί να έχουν διαφορετικό χρώμα στο δέρμα τους αλλά έχουν ίσα δικαιώματα, μερικά παιδιά μπορεί να διαφέρουν στο βάρος αλλά αυτό δεν σημαίνει κάτι, μερικά παιδιά μπορεί να διαβάζουν πιο αργά, αλλά αυτό δεν τα κάνει λιγότερο ικανά από κανέναν.**

**Οι δάσκαλοι και οι εκπαιδευτικοί γενικότερα, μπορεί να αποδίδουν τις μαθησιακές δυσκολίες του παιδιού στην αμέλεια ή στην έλλειψη προσπάθειας. Η σωστή ενημέρωση και πληροφόρηση για τη φύση των μαθησιακών δυσκολιών όμως, είναι χρέος τόσο δικό τους όσο και του εκπαιδευτικού συστήματος. Είναι δική τους ευθύνη να παρέχουν στην τάξη μια ατμόσφαιρα που ευνοεί τη μάθηση και τη συναισθηματική ασφάλεια όλων των μαθητών.**

Γονείς και εκπαιδευτικοί πρέπει να αναγνωρίζουν τις εκπαιδευτικές ανάγκες του κάθε παιδιού, και είναι σημαντικό να βλέπουν το παιδί ως το σύνολο του ατόμου που είναι, με τα πλεονεκτήματά του και τις αδυναμίες του. Τα παιδιά με δυσλεξία, όπως και όλα τα παιδιά, μπορούν να πετύχουν αν δουλέψουμε μαζί τους σωστά πάνω στις δυνατότητές τους, παρέχοντας τις ευκαιρίες που χρειάζονται και ένα περιβάλλον σεβασμού και αποδοχής.

Είναι χρέος όλων των ενηλίκων που αλληλεπιδρούν και συναναστρέφονται με τα παιδιά, να διδάξουν τη διαφορετικότητα των ανθρώπων. Η κοινή ζωή στο σχολείο θα πρέπει να συμβάλλει στην αποβολή προκαταλήψεων και του στιγματισμού των παιδιών. Το σχολείο θα πρέπει να έχει σαν θεμελιώδη αρχή τη δημιουργία κλίματος σεβασμού και εκτίμησης. Θα πρέπει να βοηθά τα παιδιά να γνωρίσουν και να κατανοήσουν τα προβλήματα και τις δυσκολίες των ανθρώπων με διαφορετικές ικανότητες, και την αποδοχή του κάθε μέλους ανεξάρτητα από την ύπαρξη ή μη των όποιων δυσκολιών του. **Όλα τα παιδιά μπορούν να μάθουν και όλα τα παιδιά αξίζουν το σεβασμό και την εκτίμηση του περιβάλλοντός τους!**



Πηγή: [www.parentshelp.gr](http://www.parentshelp.gr)